

ger har lavet et bureaukratisk system, som har betydet, at cirka halvdelen af de penge, der er blevet givet til ældreområdet, er gået op i bureaukrati. Det er ideologiske proklamationer i retning af frit valg på markedsvilkår. Det bliver til en kommunalreform, der i højere grad skal muliggøre, at man kan få markedsgørelse ind i den offentlige sektor, ind i vores velfærdssektor, i stedet for målrettet at satse på, at vi får en bedre og mere effektiv og mere menneskelig velfærd i det her samfund.

Det bliver til en folkeskole, som trænger til, at der gøres noget også i forhold til, at børn skal lære noget. Hvordan kan man tro på, at man får børn til at lære at læse bedre ved at proklamere, at der skal være flere test? Det er ikke, fordi test er noget dårligt i sig selv. Det er en udmærket måde at drive pædagogik på. Derfor er der også mange lærere, der tester i dag. Men hvis test kommer til at stå alene og ikke bliver sat i sammenhæng med efteruddannelse af lærerne og bedre undervisningsmateriale, bliver sat i forbindelse med, at alle børn skal have sund mad hver dag, at de har nogle ordentlige rammer at blive undervist i, hjælper de jo ikke noget.

Tilsvarende har vi en regering, der proklamerer, at den har gjort noget for de dårligst stillede i vores samfund, samtidig med at den har skåret ned over for de fattigste bistandsmodtagere i det her land. Argumentet er, at det er nødvendigt, hvis de skal i job, og det rammer især indvandrere. Men hvor mange job er skabt på den måde?

Der er igen tale om en borgerlig-liberalistisk ideologisk politik, hvor man har en forestilling om, at jo mere man pisker de dårligst stillede, jo mere vil de gå ud og tage et job; de job, som ikke er der. Vi ved, at der ikke er job til de indvandrede, som man pisker på den her måde, at der ikke er job til de flygtninge, at der ikke er job til de dårligst stillede.

Man kommer udelukkende til at gennemføre en politik, der kommer til at blive direkte ondskafuld over for de pågældende mennesker, og som faktisk betyder, at der i denne her juletid er flere familier, end der plejer at være, som må gå til Frelsens Hær og Kirkens Korshær. De folk, der arbejder i de her velgørende organisationer, kan berette om, hvordan der er flere, end der plejer at være, som beder om julehjælp.

Vi har altså et samfund, hvor det kører godt i dele af samfundet, hvor man giver skattelettelse til dem, der er på arbejdsmarkedet – jo mere du tjener, jo mere får du. Der er skattelettelse til

dem på arbejdsmarkedet, mens de, der er uden for arbejdsmarkedet, ikke får skattelettelse, men nedskæringer. Vi får et samfund, der bliver stadig mere opdelt. Det er i høj grad en konsekvens af den ideologiske politik, som ligger som en understrøm i alt, hvad denne regering gør.

På trods af retorikken, på trods af en tale fra statsministeren, som alle går rundt og roser – jeg hørte den ikke selv, men alle siger, at det var en flot tale – på trods af en lang tale af finansministeren her i dag, på trods af udenomssnakken fra videnskabsministeren er der jo en virkelighed, der er noget anderledes end den, som man forsøger at italesætte fra regeringens side.

Det er en virkelighed med nedslidte folkeskoler, en virkelighed med dårlige normeringer i daginstitutionerne, en virkelighed med større fattigdom, en virkelighed med utryghed på arbejdsmarkedet, en virkelighed med en regering, der reelt ikke gør noget som helst i forhold til alt dette.

Kl. 17.55

Jeg er fuldstændig overbevist om, at den her italesættelsesstrategi, det her forsøg på at bortforklare og tale udenom, at håndtere alt med retorik, vil almindelige mennesker gennemskue. Man kan godt uden for Christiansborgs tykke mure se, at virkeligheden er helt, helt anderledes end den italesættelsesvirkelighed, som finansministeren og regeringen forsøger at lancere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Holger K. Nielsen. Nu bliver det fru Marianne Jelved også som privatist. Taletiden er op til 10 minutter.

Marianne Jelved (RV):

Jeg føler jo desværre, havde jeg nær sagt, trang til at bidrage til at nuancere billedet af det, der foregår i dansk politik. Det gør jeg, fordi det er centralt for os, når vi skal løfte de udfordringer, som vi står over for i de kommende år.

Det Radikale Venstre overtog sammen med Socialdemokratiet i 1993 et underskud på de offentlige budgetter i størrelsesordenen 35 mia. kr. Da Venstre og De Konservative overtog regeringsmagten i 2001, var det vendt til et overskud af samme størrelsesorden. Vi overtog i 1993 en ledighed på 350.000. Vi afleverede en ledighed, der var kommet ned på 145.000. Vi havde øget beskæftigelsen i størrelsesordenen 200.000 nye job i løbet af den periode. Vi nåede at opfylde cirkelns kvadratur. Ingen troede, at det havde været muligt, men vi havde fuld beskæftigelse,